

Cặp Vòng Mây

Nguyễn Thiên Ngân

Tôi đến phố cổ chiều mưa. Một mình che ô xuống phố khi màn đêm bắt đầu giăng. Những ánh đèn lồng lác đác sáng trong màn mưa dịu dàng. Hội An!

Người và người lướt qua nhau trong lòng phố hẹp. Đa số họ là du khách nước ngoài, che ô hoặc mặc một chiếc áo mưa mỏng, không buồn đội mũ, mặt mũi rạng ngời, nói riu rít với nhau bằng nhiều thứ tiếng. Dường như họ thích thú với việc đi trong mưa trong một đô thị cổ, và có nhau. Cũng có một vài người đi một mình, khuôn mặt đầy tâm trạng như chìm trong một cõi riêng. Bỗng thấy nhớ Như Anh, cô gái thân thiết cùng công ty. Giá có cô ấy ở đây... Nhưng nhớ chỉ đơn thuần là nhớ mà thôi, cũng chả rõ lòng mình.

Tôi ghé vào một quán cao lầu với một màu đèn vàng ấm áp, trú mưa, và trú cô đơn. Thu vội chiếc ô treo ngay thềm quán, thấy nước ứa ra nhỏ long tong xuống bậc cửa gỗ như những giọt nước mắt của đêm, buồn buồn.

Quán của một gia đình Hoa chính gốc, treo những dây đèn lồng màu đỏ, một bóng đèn vàng ấm áp trong một chụp đèn bằng mây thả gần sát mặt bàn, ngồi bên có thể cảm nhận được hơi nóng tỏa ra. Ông đưa là những ông trúc bóng loáng, và trên tường cũng ốp những thanh trúc viết thư pháp Hán tự. Có cảm giác như mình là một hiệp khách bước vào thanh lâu như trong truyện Tàu ngày xưa! Một hiệp khách cô đơn không còn vũ khí! Tôi gọi một tô cao lầu, bỏ thật nhiều ớt, vừa ăn vừa xuyết xoa. Những ngày vừa rồi ở Hà Nội, ăn những món lán lạt không quen miệng, về Hội An bắt gặp lọ ớt mỡ mùng như gặp cổ nhân.

Bàn đối diện là một cô gái. Một du khách Á châu, có lẽ đến từ Nhật hoặc Hàn nhưng nụ cười một mép mang phong cách phóng khoáng của một cô gái Âu Tây. Cô gái ăn mặc bụi bặm, đơn giản, sơ mi trắng không cài cúc trên, jeans bạc nhưng trông trong trẻo và xinh đẹp lạ kỳ! Cô ta ngồi một mình, tôi bắt gặp ánh mắt cô gái nhìn mình, nửa như muốn chia sẻ, nửa như lại muốn giấu kín nỗi niềm khi ngẩng lên. Mím cười, tôi nâng tách trà, khẽ gật đầu với cô. Cô ta cũng nâng ly đáp lại.

Một người bước vào quán. Anh ta có đôi mắt và khí chất đặc trưng của người Nhật Bản, đeo kính, mặc sơ mi chỉnh tề. Ngồi xuống bàn, anh ta quay lưng về phía tôi, nắm tay người đối diện và che mắt cô ta. Tôi đoán đúng, họ là người Nhật! Họ nói với nhau vài câu tôi lắng nghe và hiểu lờ mờ, đại khái là lời chào hỏi của một cặp tình nhân. Nhưng những lời đáp của cô gái có vẻ mệt mỏi.

Thấy mình đang ngẩn ngơ vô lý, tôi đứng lên. Khi lấy chiếc ô và quay đi, tôi khẽ mím cười với cô gái Nhật một lần nữa, rất nhanh! Hình như mặc kệ người yêu đang nói gì, ánh mắt cô ta tiễn tôi một quãng khá xa.

Trời đã tạnh mưa. Tôi khép ô đi chậm chậm trên những con phố sạch tinh và huyền ảo ánh đèn lồng. Cửa hàng đèn lồng, hàng lưu niệm, gallery, tiệm vải, quán ăn, tiệm sách và quán cà phê! Chỉ từng ấy thứ lặp đi lặp lại trên những con phố hẹp, nhưng nhìn không chán mắt! Ghé vào một vài tiệm sách, xem lướt qua. Toàn sách ngoại văn và “guide books” nhiều thứ tiếng. Ông già bán sách chả buồn bước ra, cứ nằm trên võng chúi mũi vào một tạp chí cũ rích của Pháp. Hẳn ông biết, với một gã người bản xứ trông lười xù như tôi, thì khả năng bán được sách cũng không phải là cao.

Đến Chùa Cầu. Lai Viễn Kiều nổi tiếng đây! Tôi muốn quay sang nói với ai đó một cách mừng rỡ, nhưng sợ nhớ tôi chỉ có một mình.

Có một người đang đứng giữa cầu. Sơ mi trắng, cao gầy... Cô gái du khách Nhật ban nãy! Cô ta đứng đấy, chỉ một mình. Cái dáng cô độc yếu đuối dựa hẳn vào thành cầu, mắt đắm đắm nhìn về phía xa. Nhịp

cầu cong cong, treo một dây đèn lồng trắng hắt bóng xuống dòng sông huyền hoặc làm tôi như có cảm giác ngược về một kiếp xa xôi nào đó, khi những mối lương duyên vừa được an bài...

Kanako là người Nhật, nhưng làm việc ở Singapore. Tôi mất đi cảm giác lo lắng khi biết mình sắp tiếp chuyện với vị khách đến từ xứ sở mặt trời mọc. Chúng tôi nói chuyện khá vui vẻ và cởi mở, tôi quên ngay những cảm giác huyền hoặc ban đầu.

- Người yêu cô đâu?

- Tôi bảo chúng ta nên để cho nhau một mình đêm nay! Anh biết không, nghe đến đây, anh ấy phải cố nén mới không thở phào ồ may quá, anh cũng cần một chút thời gian email về công ty. Thế đấy! Đàn ông Nhật!

Chúng tôi cười. Tôi giải thích, người Việt cũng thế, nhưng trong anh ta còn tiềm ẩn một con người ham chơi có hạng, xa rời công việc, anh ta là kẻ biết hưởng thụ cuộc sống và lãng mạn bậc nhất! Kanako gật đầu, tôi biết chứ! Thấy tôi ngạc nhiên, cô ta nháy mắt: “Trước đây ở trường đại học, tôi có quen một vài sinh viên người Việt!”.

Kanako nhìn hai con khi đã ở đầu cầu: “Sao chúng nhìn nhau mãi mà không chán nhỉ?”. Tôi bật cười. Từng xem một bộ phim về Hội An, nhân vật nữ chính cũng nói như vậy. Đúng theo kịch bản, vai nam chính sẽ nói: “Anh cũng vậy, anh nhìn em mãi mà không chán!”, nhưng tôi im lặng. Thật ngốc khi bắt chước phim ảnh, nhất là bắt chước những người yêu nhau! Kanako không để ý thái độ kỳ quặc của tôi, tiếp tục: “Tôi mà là chúng, tôi sẽ chán ngấy!”. Bỗng nhiên tôi liên tưởng đến anh chàng người yêu ban nãy của cô ta, mỉm cười thông cảm.

Chúng tôi quyết định đi cùng nhau sau khi nói chuyện rất lâu và nhận ra nhiều điểm tương đồng thú vị. Kanako muốn vào một quán hàng lưu niệm bên cầu. Cô tỏ ra thích thú với những chiếc vòng mây hơn bất cứ thứ gì khác. Bà chủ quán gỡ chùm vòng xuống, mắt cô sáng lên như trẻ con. Cô ta chọn một chiếc vòng bản to. Cổ tay trắng xanh và gầy guộc lọt thỏm trong đó.

- Nguyên, tôi muốn tặng anh một chiếc! – Kanako bảo, tay vung vẩy một chiếc giống hệt như thế.

Đàn ông chẳng ai đeo thứ đó. Nhưng tôi chìa cổ tay ra.

Tay tôi thì lại quá to. Tôi và Kanako bậm môi bậm miệng đẩy mãi cũng không thể vào. Bà chủ quán phúc hậu mỉm cười:

- Cô cậu biết vì sao không? Vì ban nãy tôi đã giúp cô ấy đeo vòng, và bây giờ, chiếc vòng này chỉ mình tôi đeo được vào tay của cậu. Nó giống như một sự kết đôi, mà tôi là người đại diện sắp đặt!

Tôi bật cười. Giá bà ta biết chúng tôi chỉ vừa quen nhau. Và giá bà ta thấy được người yêu của Kanako và cô ấy đẹp đôi thế nào.

Kanako hỏi chúng tôi vừa nói gì. Chẳng có gì quan trọng đâu! Chỉ là một vài lời giới thiệu xuất xứ của nó mà thôi! Tôi đáp, chăm chú nhìn một dây gồm treo trên dây kệ cao hơn. Cô gái nhăn trán không tin, nhưng cũng không hỏi nữa.

Bà chủ quán chạm vào chiếc vòng. Kanako reo lên. Ồ, như một phép lạ! Cái vòng trôi vào cổ tay anh kìa! Tôi cũng ngẩn ra ngạc nhiên.

- Chúc phúc cho cô cậu! – bà chủ tiễn chúng tôi.

Bỗng nhiên tôi cảm giác giọng nói của bà ta như vang vọng từ xa xưa lắm. Người đàn bà có nụ cười phúc hậu bên cầu Lai Viễn... Bên cạnh, Kanako phỏng đoán: “Bà ấy vừa chào tạm biệt chúng ta, đúng

không?”.

Chúng tôi đi mãi trên những con phố nối tiếp. “Tôi nắm tay anh được không?”. Cô ta nhìn tôi. Tôi chìa tay, cô mỉm cười đặt bàn tay với những ngón lạnh vào đây, đây tin cậy. Kanako nói với tôi rất nhiều điều, kể cả những chuyện vụn vặt, rắc rối, thậm chí hơi ngớ ngẩn, tựa như chưa từng bao giờ được nói. Cô hát mái tóc nâu, cười thoải mái. “Nguyên, tôi thật ngốc, tại sao có thể kể cho anh những câu chuyện như thế chứ!”. “Không sao, không biết nhiều về nhau, người ta dễ bày tỏ mình!”. Tôi cười, siết nhẹ bàn tay cô gái.

Ghé vào những gallery, Kanako say sưa ngắm, lâu lâu gặp bức tranh thú vị, cô gái giật giật tay tôi, tìm lời hưởng ứng. Kiến thức hội họa của Kanako khiến tôi khâm phục. Cô gái nháy mắt: “Tôi từng có ước mơ trở thành một sinh viên mỹ thuật, nhưng bây giờ, anh thấy đấy!”. Tôi mua tặng cho Kanako bức tranh một cánh chuồn vẽ trên đất nung ở gallery của một nữ họa sĩ trẻ có cặp mắt buồn. “Con chuồn chuồn cánh mỏng! - cô gái thốt lên - Tôi thích chúng, không rõ nguyên do!”. Tôi mỉm cười, có lẽ cô giống chúng, đôi cánh mỏng không sợ những điều bất trắc, những chuyến bay mạo hiểm luôn mang lại điều thú vị. Kanako ôm ghì bức tranh: “Cảm ơn, Nguyên!”.

Quá nửa đêm. Kanako tuyệt nhiên không nhắc đến chuyện trở về. Cô gái tiếp tục say mê với Hội An, dù có vẻ sau khi loay quanh mãi, chúng tôi lại trở về những chỗ đã đi qua. Cô gái lắc đầu khi tôi đề nghị ngồi nghỉ ở một cafeteria, giật giật tay áo tôi đầy van vãn: “Đi mà, Nguyên! Tôi chỉ còn ở Hội An hết đêm nay thôi! Nhưng những ngày vừa rồi ở đây, tôi không cảm nhận được nhiều điều như hôm nay!”. Tôi bật cười: “Có lẽ vì đêm nay Hội An có tôi chẳng?”. Kanako nguyền tôi một cái thật dài.

Nhưng chỉ được thêm một lúc, Kanako than mỗi chân. “Và sao nữa?”. “Cổng tôi!”. “Trời ơi”. Tôi ngửa mặt lên trời, vờ than van rồi cũng đưa túi xách đựng những thứ linh tinh vừa mua trong chuyến dạo chơi cho Kanako rồi khom lưng kiêu cách “Xin mời quý cô!”.

Kanako trên lưng tôi, dang hai tay khua khoáng vào không khí, thích thú như một đứa trẻ. Cô ta khe khẽ hát một bài gì đó. Tôi cười khùng khục: “Cổng cô thì không sao, vì rất nhẹ. Nhưng cô sẽ làm tôi nhụt chí với bài hát dở tệ ấy đấy!” “What?” Kanako gào lên, cắn vào vai tôi rất mạnh làm tôi giật nảy. “Ồi!”. Kanako che miệng tôi, giọng nói hả hê: “Shhh, nửa đêm rồi!”. “Cô không còn cách nào nhẹ nhàng hơn để tôi không bao giờ quên cô sao?”. Tôi nhăn nhó. Chợt cô gái im lặng, quàng hai tay ôm cổ và gục đầu lên vai tôi. Hơi thở Kanako nóng một bên má.

Điện thoại Kanako reo. Tôi để cô gái xuống, bỗng cảm thấy bất an. Nhạc chuông bài And I love you so nhưng báo hiệu một sự kết thúc.

“Kitaro đợi tôi ở quán cà phê gần bờ sông. Anh ấy đang lo lắng!” - cô gái không nhìn tôi, nói nhỏ.

Tôi khịt mũi, cảm thấy chiếc vòng mây vướng víu ở cổ.

Kanako ôm choàng lấy tôi: “Cảm ơn, Nguyên! Về tất cả! – cô gái nói nho nhỏ - Thực ra từ lúc rời khỏi quán ăn, tôi đã rất mong gặp lại anh!”.

“Tạm biệt Kanako! – tôi siết nhẹ đôi vai cô gái – Đôi lúc cảm thấy chán nhìn nhau, có thể nhắm mắt lại, nhưng đừng buông tay nhau ra! Đó là lời chúc phúc tình yêu cho những người mua chiếc vòng mây từ người đàn bà ở gần cầu Lai Viễn. Ban này tôi đã nói dối cô đấy!”.

“Thật sao?”. Kanako rời tay khỏi vai tôi, ngớ ngẩn. “Phải!”. Tôi mỉm cười, không rõ lòng mình.

... Tôi trở lại Hội An, với Như Anh. Người đàn bà phúc hậu bên cầu Lai Viễn hấp háy mắt nhìn tôi, rồi lại nhìn Như Anh đang say mê chọn những chiếc vòng mây ở góc quán. “Tôi nhận ra cậu. Tệ thật, gần đây những điều tôi tiên đoán đều không chính xác...”. Bà ta nói, đủ để Như Anh không nghe thấy. Tôi mỉm cười: “Không đâu! Ít nhất bác cũng đúng! Bây giờ mỗi chúng tôi đều hạnh phúc! Tuần trước tôi nhận

được ảnh đính hôn của Kanako. Bác biết không, cô ấy vẫn đeo chiếc vòng mây, dù nó không thật hợp với váy trắng”.

Như Anh quay lại chỉ chiếc vòng mây trên tay tôi: “Lạ thật, không còn chiếc nào có hoa văn như anh ấy nữa hả bác?”. Người đàn bà lắc đầu: “Không, mỗi loại hoa văn chỉ có một cặp! Nhưng cô có thể làm một điều ý nghĩa hơn...”. “...Ví dụ như em và anh cùng chọn một cặp khác!”. Tôi nháy mắt. Như Anh cười rạng rỡ. Người đàn bà thì thầm: “Tôi sẽ giúp cậu!”. Chiếc vòng tuột khỏi cổ tay, nhẹ nhàng như một phép lạ cùng với giây phút vai tôi nhói lên một cái, rồi thôi...